

Παλαδόπουλον — ο Τσίρ-Τσίρ με τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Τοξότιδα Ἀρτεμιν, Ἦσυρον Ἀεράκι, Ναυτοπούλου καὶ Δέαν — τὸ Ταπεινὸν Ἴον με τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου — ἡ Ἀστροφεγγιά με τὴν Ἥχρῶ, Τσοῦχραν, Τσοῦκιδαν, Κῆμα τοῦ Δουδάβεως, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ὁραϊαν Κέρκυραν, Μαῦρον Πρίγκιπα καὶ Λάφην — ὁ Ἐρμῆς τοῦ Προαξιόλογου με τὴν Ἑλληνικὴν Θάλασσαν, Τοξότιδα Ἀρτεμιν, Δεσποινίδα Ἀδ καὶ Πρόσφυγα Βολιώτισσαν — ὁ Τρομάρας με τὴν Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας καὶ Ἐτσι μάρσεσι — τὸ Παλλικάρει τῆς Λαζίας με τὸν Τσίρ-Τσίρ — ἡ Μικρὰ Γυρτοπούλα με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνίδα Καλλιτέγγιδα, Κωνσταντίνου Σημιαῖαν, Ἐπιτοχὴ Ἰθνηκὴ καὶ με πάντας τοὺς ἐν Τραπεζοῦντι συνδρομητάς — ἡ Ρωμοπούλα με τὸν Τσίρ-Τσίρ καὶ Παταράκ — ὁ Μικρὸς Ἐπελοτόης με τὸν Στρατηγὸν Ἀρρίθαρ καὶ Μαῦρον Πρίγκιπα — ὁ Ἀτρόμητος Λέων με τὴν Λευκὴν Χιόνα — ἡ Θαλασοδόλη με τὸ Λευκὸ Μανουσαί, Χρυσὸν Στάχυν, Καλλιτέγγιδα Διαβολοκὴν καὶ Μπουλότο — τὸ Ἀγκάθι με τὸν Τορπιλλιτῆν, Πεζοναῦτην, Τσοῦχραν, Ὁραϊαν Κέρκυραν, Μαργαρίταν καὶ Ἐτσι μάρσεσι.

Ἐκτός τοῦ ἴμνου τῆς Ἑλευθερίας, τοῦ θουκυδίδου τοῦ ἱστορικοῦ τοῦ Ἐπελοτόου Στρατιώτου, τοῦ Ὀδρανίου Τόξου καὶ τοῦ Ἀνδρείου Ἀρριθάρου, δέγονται ἀκόμη τὴν ἀνταλλάξιν με τοὺς: Τὸ Ἰπποπόλιον καὶ ὁ Μάδος Πατρὶν (ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ μάλιστα καὶ βραβεῖον) ὥστε, ὅποιος θέλῃ, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ἀμέσως ἐν τετραδίων τοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, χωρὶς νὰ κάμῃ πρῶτα ἰδιαιτέραν πρότασιν.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Πλάγινα Α. Διαμαντοπούλου (φυλλ. ἐστάλησαν) Ἀσπροποταμίτην (ὄχι, δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ Ποι-

μερικὴ Φλογέρα!) Ὁρφέα (τὸν κατενοουσιάζον με τὸν τίτλον ἀεφυρέτης τοῦ Ξεσπαθώματος) Διογένην Λαέρτιον (τὸν εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις τοὺς λόγους) Χριστόδουλον Ζηλοπούλου καὶ ἀδελφάς, Ὀλύμπιον Δία, (κ' ἐγὼ ἐχάρην πολὺ διὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου) Ἄδραν τοῦ Φαλήρου (ἔστειλε τὸ φυλλάδιον) Ἀκτίνα Ἥλιου, Μόσαρτ (ἐξε-ελέσθη) Ἀφρομένον Κῆμα (ναὶ ὠραιοτάτῃ ἡ ἰδέα) Ζαχαροῦν Κερανοδόλον Δία (ἐλήθησαν) Ἀστροφεγγιά (ἡ ὁποία, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο τὸ σχέδιον τῆς Μελλουσιῆς Καλλιτέγγιδος, θὰ ἤρχετο εἰς τὴν Μ. Κυριακὴν φοροῦσα τὸν αὐρανὸν με τὰς τῶν) Ἐρμῆν τοῦ Προαξιόλογου (τὴ λαμπρὸν γράμμα!) Τρομάραν (ὡ ἀγαπητέ μου, τὴν διάλεκτόν σου ὁ Ἄναβας τὴν ἤξευρεν ἀπὸ μικρῶ παιδί!) Θελοπούσαν (λοιπὸν καλῶς ἦλθε!) Παλλικάρει τῆς Λαζίας καὶ Μικρὰν Γυρτοπούλου (αὐτὸ ἐξέλεξα) Μικρὸν Διάβολον (ὁ ὁποῖος ἐνόησε τὸ ὄνομα τῆς Ἐσπερίας Ἀδρας ἀπὸ τὰ ἀρχικά τῆς καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῆς) Ἰπποπόλιον (τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὴν ζωγραφικὴν) Λίθον Προσκόματος (δεκτὸν) Μαῦρον Πατρὶν (ἐστάλησαν) Κουταλιανόν, Ἀτρόμητον Λέοντα (ἐστάλησαν) Ἀνθιαμένον Λυγαριάν, Ἀγκάθι (με προσοχὴν διὰ νὰ μὴ τοιμηθῶ...) Θαλασοδόλην κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις ἐπέλθονται μέχρι 13 Ὀκτωβρ. ε.ε.

495 Λεξιγράφος.

Τρεῖς δυσλόγατοι προθέσεις τὸνομά μου σχηματίζουσι. Ὅσοι μέλουν δὲν με θίλουν καὶ με ἀναθεματίζουσι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλέξου Βέρωνος

494. Αἶνιγμα. Τέσσαρα ποδάρια κάτω, τέσσαρα ποδάρια ἐπάνω, τέσσαρα ποδάρια φεύγουσι, τέσσαρα ποδάρια, μένουσι. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκυρῆς τοῦ Ἑλλίου.

493. Σύνθεσις λέξεων. Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσων τέσσαρα ὀνόματα ἀνδρῶν: Σαν-να-μι-ασ-ομ-α-τος-λυ-κλῆς-κλε-δρος-θρο-θε-στο-νι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κεραλληνικῆς Ἀδρας: 495. Φωνηεντόλογον. κ-πλ-κ-λλ-λγ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐραίου Ζώνης: 76. Ἑλλητισμοῦφωνον η-αἱ-ησα-αο-ο-ωι-αιαιαι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δελφίνου τοῦ Εὐλαίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Ἀγοστοῦ 1897.

398. Καισάρεια (Καῖσαρ, ἰα). — 399. Ἰμβρος, ὄμβρος. 400. Π ΠΑΣ Ρ Δ Σ ΠΑΡΟΣ Η Α Ο Η ΠΑΡΑΛΟΣ Ο Ι Ν Ο Σ ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΟΛΩΝ Ρ Ι Ο Ο ΣΟΝ Α Α Σ Υ Σ

403-407. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς κων, σχηματίζονται αἱ λέξεις: μήκων, ἄκων, λάκκων, εἰκὼν, πευκὼν. — 408. 412. 1, Γάδος, 2, Λάβραξ, 3, Ὀξύρυγχος, 4, Πέρακη, 5, Τρίγλη. — 413. ΙΝΑΟΣ (1, αἰ. 2, ΔαΝια, 3, Ροδος, 4, αἰθουσα, 5, Περσεύς). — 414. Μήτω δικαστῆς πρὶν ἀμφοῖν μύθον ἀκούσῃς. — 415. Μηδενὶ πανηρῶ συγκατοικῆσῃς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνεστειμένον ὑπὸ τοῦ Ἰερογυρίου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθεῖς παρασχῆν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπερβαίνει, καὶ ἐκ τούτου Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγνωσμα ἁρετικῶν καὶ ζησημάτων εἰς τοὺς παιδίας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 1 ἡ. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 18 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσκηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19ος. — Ἀριθ. 39

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια: ἴδε Σελ. 297)

Ἀφ' οὗ διεσχίσε μακροτάτην σειρὰν θαλάμων μεγαλοπρεπεστάτων, ὁ Ἐκτωρ ἔφθασεν εἰς μίαν αἰθουσαν εὐρείαν, ἡ ὁποία ἔδλεπε πρὸς μίαν αὐλὴν ἐσωτερικὴν, ὀνομαζομένην «Αὐλὴν τοῦ Ἀφρονταίνου» (ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ περιφήμου Γάλλου μυθοποιού.)

Πολλοὶ θύραι ὑπῆρχον εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην. Ὁ Ἀκόλουθος ἐδοκίμασε νανοῖξῃ μίαν ἦτο κλειστή. Ἐπίσης καὶ ἡ δευτέρα. Ἡ τρίτη τέλος ὑπεχώρησεν.

Ὁ Ἐκτωρ, εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας ταύτης, εὐρέθη εἰς μικρὸν δωμάτιον, μετριώτατα καὶ σχεδὸν πτωχικῶς ἐπιπλωμένον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς κοιτῶν. Πλησίον τοῦ παραθύρου ἐκάθητο ἀνὴρ με κόμην λευκὴν, με πρόσωπον μαραμένον, ἀλλὰ γλυκύτατον καὶ εὐγενέστατον. Τὸ σύνολον τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἀπέπνεε μεγαλεῖον ἔκτακτον, μετ' ὅλην τὴν ἀπλότητα τῆς ἐνδυμασίας του, ἡ ὁποία ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἐν εἶδος λευκοῦ κοκτανίτου, ἀπὸ ἐν περιώμιον μαῦρον με παρυφὴν γουνωτὴν, καὶ ἀπὸ ἕνα μέγαν σταυρὸν, ἀνηρημένον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Κατεγίνετο εἰς μίαν ἐργασίαν, ἡ ὁποία, κατὰ τὸ φαινόμενον τοῦλάχιστον, ἀπερρόφα ὄλην του τὴν προσοχὴν, καὶ ἡ ὁποία ἐφάνη πολὺ παράδοξος εἰς τὸν Ἐκτορα: ἐπεδιόρθωνε μίαν μεγάλην βαμβακερὴν κάλτσαν!

Ἀκούσας τὰ βήματα τοῦ Ἐκτορος, ὁ γέρον ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπεράνω τοῦ ἐργοχείρου του.

— Καλὴ μέρα σας, καλέ μου ἀνθρώπε! εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος με τὴν συνήθη του ζωρότητα. Σὰς ζητῶ συγγνώμην πού ἐμβήκα ἔτσι ἀποτόμως ἀλλὰ ἐγύρισα ὄλο τὸ παλάτι, χωρὶς νὰ παντήσω φυγὴν καὶ δὲν ὑπόπτευα ὅτι θὰ ὑπάρχη ἀνθρώπος μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον... Μὰ τί κάμνετε ἐκεῖ; προσέθεσε, δείξας διὰ τοῦ δακτύλου τὴν κάλτσαν, τὴν ὁποίαν ὁ γέρον εἶχεν ἀφήσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του.

«Ἐπεδιόρθωνε μίαν μεγάλην βαμβακερὴν κάλτσαν!» (Σελ. 305, στήλ. α'.)

Ζ', αὐτὸς πού τον λέγουσιν ἐδῶ «δεσμώτην τοῦ Φονταίνεβλά». — Ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχισμένος αὐτός, παιδί μου, ἀπήνησεν ὁ γέρον, ἀνορθώσας μετὰ κόπον τὸ κυρτόν του σώμα. Τί με θέλεις; Ὀμίλει. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Πάπας. — Ὁ Πάπας! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ

— Δὲν βλέπεις, παιδί μου; Διορθώνω τὰς κάλτσες μου. — Πολὺ ἀστεία ἐργασία γιὰ ἕναν ἄνδρα! εἶπεν ὁ Ἀκόλουθος, γελῶν. Ἡμπορεῖτε τώρα νὰ μου πῆτε, ἐξηκολούθησε, εἰς ποῖον μέρος τοῦ παλατιοῦ εἶνε ὁ φυλακισμένος; — Ποῖος φυλακισμένος, παιδί μου; καὶ τί τον θέλεις; ἠρώτησεν ὁ γέρον. — Ὁ Ἅγιος Πατήρ, ὁ Πάπας Πῖος γονυπετήσας. Ὁ Πάπας!... Ὁ Ἅγιος Πάτερ, συγχωρήσατέ με πού σας ὠμίλησα ἔτσι, χωρὶς νὰ σας γνωρίσω, καὶ δώσατέ μου τὴν ἀγίαν σας εὐλογίαν... — Δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένος, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ Πάπας μετ' ἄκρας ἀγαθότητος, ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τῆς κυπτούσης ἐνώπιόν του. Ἡ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ σοῦ, τέκνον μου, προσέθεσε ψιθυρίσας βραχυῖαν προσευχὴν. — Ὁ Ἅγιος Πάτερ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ ἐγειρόμενος καὶ κυττάζων τριγύρω του. Σὲς μέσα εἰς τὸ ἐλεεινὸν αὐτὸ δωμάτιον, καὶ νὰ διορθώνετε μόνος τὰ φορέματά σας!... Ἄν το ἤξευρεν ὁ Αὐτοκράτωρ... — Ἡμποροῦσα, παιδί μου, νὰ κατοικῶ εἰς δωμάτιον μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐάν διορθῶν μόνος τὰ φορέματά μου, τὸ κάμνω διότι δὲν θέλω νὰ ὀφείλω τίποτε εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κρατεῖ αἰχμάλωτον τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, παρὰ μόνον ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀθλία μου ζωὴ!... Ἄν τὸ σῶμά μου εἶνε φυλακισμένον, ἡ ψυχὴ μου ὅμως εἶνε ἐλευθέρα. Ὁ Αὐτοκράτωρ εἰμπορεῖ νὰ με κάμῃ ὅτι θελήσῃ ἀλλ' οὐδέποτε θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ με ἴδῃ δεχομένον τὰς εὐεργεσίας του! Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην κρότος θυρῶν, ἀνοιγομένων καὶ κλειομένων ὀρμητικῶς, καὶ θόρυβος ἐσπευσμένων βημάτων, ἠκούσθησαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. — Ὁ Αὐτοκράτωρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐκτωρ. — Ὁ Αὐτοκράτωρ; ἐπανέλαβεν ὁ Πῖος Ζ' με κάποιαν ἀνησυχίαν. Τί με

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)
Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς: Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1, 10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος. Β'. — Πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος. Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαν-

τληθῇ, ὅπως ἐξηγητήθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ. Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιβλιόφρονες ἀναγνώστες θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)
Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἦτοι: Ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσμον ἕκάστης δυάδος τόμων.

Παραγγεῖλαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς οὐστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ἈΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀρτίους εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον) ἐκτός τῆς ἄλλης ποιικίλης, τεργνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἄνοικτόκαρδος ἐν τῷ 7ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῆρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἦρος, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κορὴ τοῦ Γεροβωμῆ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράβιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστῆ Διακοπαὶ ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Παλαργὸς ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφοῦλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάβλα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννίχη Σωππάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης. Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μυῖρη καὶ Ἄστρος. Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896): — α'.) Καῖσαρ Κασκαμπέλ, ὑπὸ Ἰουλίῳ Βέρν. — β'.) Ὁ Ὀρρανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης.

θέλει; Τι ήλθε να κάμη εδώ; Πολλά-
κις έως τώρα τω ζήτησα συνέντευξιν,
αλλά μου την ήρνήθη. Σήμερον πώς
έρχεται μόνος του;

Έκράτει τούς οφθαλμούς προσηλωμέ-
νους επί τής θύρας, αναμένων να ιδη
παρουσιαζόμενον τόν Ναπολέοντα, σο-
βαρόν, εξηγριωμένον, άπειλητικόν, δε-
σποτικόν. . . Φαντάζεται τις λοιπόν την
βαθειάν του έκπληξιν, όταν είδεν ένα
Ναπολέοντα μειλίχιον, μειδιώντα, προ-
χωρούντα με άγκαλας ανοικτάς. . .

— Πάτερ μου! έφώνησεν ο Ναπο-
λέων έναγκαλιζόμενος τόν γέροντα Πά-
τερ μου!

Καί τόν ήσπάσθη επί τών δύο πα-
ρειών, ώς ο τρυφερώτερος και πιστότε-
ρος τών υιών του.

— Υιέ μου! απήντησεν ο Άγιος
Πατήρ μετά τρυφερότητος αλλά και ά-
ξιοπρεπείας, αποδώσας εις τόν Αυτο-
κράτορα τούς άσπασμούς.

Ήδη, πρό έννέα έτών, ο Πάπας και
ο Αυτοκράτωρ είχαν εύρεθη πάλιν ά-
πέναντι. Άλλήλων. Ήτο ή 2 Δεκεμ-
βρίου 1804. Η συνάντησις εκείνη έγι-
νεν εις την Μητρόπολιν τών Παρισίων,
όπου ο Πίος Ζ' έχυσε τδ άγιον έλαιον
επί του μετώπου του Ναπολέοντος, ο
όποιος έχριετο Αυτοκράτωρ.

Επί μίαν σχεδόν εβδομάδα ή αύλή
έμεινεν εις τδ Φονταινεβλώ, εν φ' αι κυ-
ριαί, πάντοτε με τας κυνηγετικάς των
ένδυμασίας, περιέμενον από στιγμής εις
στιγμήν να φύγουν. . . Και όταν επιτέ-
λους ο Ναπολέων ήπεισε δια να επι-
στρέψη εις Παρισίους, είχαν ήδη επι-
τύχη παρά του Πάπα σχεδόν παν ό,τι
έζήτη!

Εκ του ταξειδίου τούτου ο Έκτωρ
άπεκόμισε μίαν έντύπωσιν άλγεινήν:
'Η έχκατάλειψις, εις την οποίαν εύρε
τόν υπέρτατον Ποντίφηκα, ή θλίψις ή
όποία έζωγραφείτο επί τής σεβασμίας
του μορφής, ή τύψις την οποίαν είχαν
αισθανθη διότι έπαρουσιάσθη και ώμίλησε
με τήσσην προπέτειαν εις άνδρα τόσον
ιερόν — όλ' αυτά έβασάνισαν επί πολύ
τδ πνεύμα του, ως ήτο έπόμενον δια
παιδίον τής ήλικίας του και του χαρα-
κτήρος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'
Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΑΛΒΑΣ

Άφ' ής ημέρας, πρό δύο ήδη έτών,
ο Αυτοκράτωρ υπέδειξεν εις τόν κύριον
Μορανζήν την καταπληκτικήν ομοιό-
τητα, ή οποία υπήρχε μεταξύ τής θυ-
γατρός του και του Έκτορος, ο αρχαιο-
φύλαξ την παρετήρησεν επανειλημμέ-
νως και ο ίδιος. Έγίνετο προπάντων
καταφανής, όταν ή αύτή συγκλήσις κα-
τέγχε τδ δύο παιδιά: ή χαρά, ή λύπη,
ή εύθυμία, ή άνησυχία, έζωγραφίζοντο

επί τών προσώπων των κατά τόν ίδιον
τρόπον. Επίσης είχε κάμη ζωηροτά-
την έντύπωσιν εις τόν κύριον Μορανζήν
ή ανακάλιψις εκείνη, ή σχετιζομένη
πρός τούς δύο δακτυλίους, (έξ ών ο εις
συνεπλήρου τόν άλλον και οι όποιοι θά-
πετέλεσαν ποτέ ένα και τόν αυτόν άρ-
ραδώνα και θάνηκον εις έν και τδ αυτό
πρόσωπον) καθώς και προς τδ κύρια ό-
νόματα, τδ όποια ήσαν χαραγμένα επ'
αυτών και τδ όποια εύρέθη ότι ήσαν τδ
όνόματα τής μητρός του Έκτορος, ως
ένθυμεισθε. Πώς άρά γε ο δακτύλιος
εκείνος εύρέθη εις τας χείρας τής τρο-
φοῦ τής Λουκίας; Διατί ή γυνή εκείνη
τόν είχε δώσει εις την θυγατέρα του;
Αί άπορίαι αύται κατείχον τόν νούν του
διαρκώς, χωρίς να δύναται να τας λύση.
Τδ πρώτα διαβήματα, τδ όποια είχε
κάμη δια να λάβη καμμίαν σχετικήν
πληροφορίαν, είχαν μείνη, καθώς ειπο-
μεν, άνευ αποτελέσματος, αλλά και εις
άλλα, τδ όποια έκαμεν εκτοτε, δεν ύ-
πέρηεν εύτυχεστερος.

Ένεθυμείτο καλώς την Μαρϊάνναν
Λεδουέκ. Ήτο τότε νεαρά χωρική, ει-
κοσιεσσάρων έως είκοσιπέντε έτών.
Τήν είχε παραλάβη εις την οικίαν του
ώς τροφόν τής Λουκίας, ή όποία είχε
χάση την μητέρα της δύο ήμέρας μετά
την γέννησίν της. Καί εκείνη επίσης
είχεν έν τέκνον, μίαν κόρην όλίγων έ-
βδομάδων μόλις. Τήν είχε συμπαραλάβη
εις την οικίαν του αρχαιοφύλακος και έ-
θήλαζεν εκεί τδ δύο βρέφη όμοῦ. Ένε-
θυμείτο όλος τας λεπτομερείας τής τό-
σον θλιβεράς δι' αυτόν ήμέρας, καθ' ήν
την χαράν, την οποίαν ήσθάνθη γενόμε-
νος πατήρ, διεδέχθη ταχέως ή λύπη
επί τή άπωλεία τής προσφιλοῦς του συ-
ζύγου. Ένεθυμείτο επίσης ότι, μετά ένα
μήνα περίπου, τδ θυγάτριον τής Μα-
ριάννας είχεν άποθάνη. Μία σκέψις τότε
διεπέρα τόν νούν του τόσον οδυνηρά,
ώστε δεν είχε την δύναμιν να έπιμείνη
εις αύτήν. Άλλως τε ούτε ή σκέψις
του αύτη θά ήτο ικανή να έπεξηγήση
την μεταξύ του Έκτορος και τής Λου-
κίας ομοιότητα, έστω και αν άπεδεικνύ-
ετο αληθής. . . Η Μαρϊάννα εξηκολού-
θησε να θηλάζη και να περιποιήται την
θυγατέρα του υπό την επίβλεψιν τής δε-
σποινίδος Σιδωνίας, ή όποία είχεν ελθθ,
νάντικαταστήση εν τή οικία του άδελφοῦ
της τόν τόσον προύριως άποθανούσαν
οικοδέσποιναν. Η Μαρϊάννα έδεικνυε
πρός την Λουκίαν εξαιρετικήν άγάπην:
άλλα μήπως όλαι αι παραμάναι δεν λα-
τρεύουν τδ παιδιά, τδ όποια θηλάζουν; . .
Μετά δέκα έτη, όταν ο αρχαιοφύλαξ ά-
νεχώρησεν εκ Νάντης και έχκατεστάθη
έν Παρισίους, ή Μαρϊάννα είχε μείνη
εις την Βρετάνην, σκοπεύουσα, ως έ-
λεγε, να επιστρέψη και να ζήση πλη-
σίον συγγενών τινων, τούς όποιους εί-

χεν εκεί-κάπου, παρά την πόλιν Ρέν-
νην. Έκτοτε ουδέν ήκουσαν περί αύτης.
Όσάκις ο Αρχαιοφύλαξ έδλεπε τόν
Αυτοκράτορα, — και ως εκ τής θέσεώς
του, τόν έβλεπε συχνά, — ουτος τω ώ-
μίλει περί τής Λουκίας και τον ήρώτα
αν είχεν εξηγήση την παράδοξον εκεί-
νην ομοιότητα. Πρό τινων εβδομάδων
άκόμη, εις τόν τελευταίον χορόν του
Κεραμεικού, όπου ο κύριος Μορανζής
είχε μεταβή μετά τής θυγατρός του,
εν φ' ή Λουκία έχόρευε μετά του Έ-
κτορος και ή εκ του χοροῦ εύχαρίστησις
έζωγραφείτο επί τών δύο προσώπων
κατά τόν ίδιον τρόπον, ο Ναπολέων,
παρτηρήσας αυτούς μίαν στιγμήν, ειπε
πρός τόν αρχαιοφύλακα:

— Πρέπει να ύπάρχη μεταξύ των κά-
ποιοις δεσμός συγγενείας, τόν όποιον ά-
γνωείτε. Αν δεν είναι άδελφός και ά-
δελφή, — και βεβαίως δεν είναι, — τότε
θά είναι εξαδέλφια κατά τδ μάλλον ή
ήττον μακρινά.

Άλλ' ο κύριος Μορανζής δεν το έ-
νόει, πώς ήτο δυνατόν να ύπάρχη τοιοῦ-
τος δεσμός συγγενείας και μολονότι
κατά βάθος συγκεννημένος, απέκρηθη
δ,τι συχνάκις απέκρινετο και καθ' έαυτόν:
— Ά, δεν πιστεύω. Η ομοιότης είναι
τυχαία.

[Έπεται συνέχεια]
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατά τδ γαλλικόν τής Εῦδοξίας Δουπουῆ.)

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ
(Συνέχεια Ήδε σελ. 300)

Τούτο έψύχρανε πολύ τόν πρώτον μας
ένθουσιασμόν και σχεδόν έχκατελείψαμεν
τδ γυμνάσιον. Τδ ζωγραφισμένο κυνή-
γιον δεν μ' ένδιέφερε πλέον. Ήθελα,
ώνειρευόμουν κυνήγιον άληθινόν, ζωντα-
νόν. Άλλ' ήτο άκόμη μακράν ή εποχή
τής θήρας, ότε ο παππούς θά μ' έπερ-
νε μαζί του.

Μετ' όλίγας ήμέρας, ένα απόγευμα,
ένφ' έμελετούσα εις τόν κήπον τδ μα-
θήματά μου, έτρεξεν ή Μαργαρώ και
μου ειπε:

«Τδ κοττέτσι είναι άνω-κάτω. Η κότ-
τες δεν θέλουν να κουρνιάσουν' ο κότ-
τορας γυρίζει με άγριεμένο μάτι και με
φτερά άνασηκωμένα. Τί τρέχει δεν κα-
ταλαβαίνω. Τδ κοττέτσι είναι όπως πάν-
τα, ούτε πολύ ζεστό, ούτε πολύ ψυχρό;
ούτε υγρό καθόλου. Η φωλγής έχουν
άχυρο, δια τες κόττες που θέλουν να
γενήσουν. Άνοιξα και τή θυρίδα
άπα πάνω, δια να έμβαίνη άέρας. Ποίος
τδ ζέρει τώρα τί έχουν! Μήπως έφάνη-
κε και τα τρώμαξε κανένα ζώο; καμμία
νυφίτσα, ε;»

Εις την άρχήν δεν έδειξα καμμίαν
άνησυχία. Άλλά μόλις ήκουσα την λέ-
ξιν «νυφίτσα» ανεπήδησα άμέσως και
έφώναξα:

— Νυφίτσα; . . Λες να είναι καμμία
νυφίτσα; . . Έννοια σου και τής την
ανάβω εγω, ως που να πής κίμινο!

— Έ, ειπεν ή Μαργαρώ, δεν είναι
και τόσο εύκολο! Η νυφίτσα θά έρχέ-
ται τή νύχτα και . . .

— Μπα! και δεν της κάνω καρτέρι
τή νύχτα;

— Ξέρω κ' εγω . . . μπορεί και να
μην είναι νυφίτσα!»

Τήν άλλην ήμέραν, μία όρνιθα εύρέ-
θη πνιγμένη, μία άλλη εις κακήν κα-
τάστασιν, ο πετεινός κωνιάδης, με μάτι
εΐπερ ποτε άγριον, και όλος ο όρνιθών
σπαρμένος από πτερά.

Η Μαργαρώ έκλαιε και ώδύρευτο:
«Πάει ή καλλίτερή μου κόττα, που
έκανε τδ μεγαλύτερα αυγά . . . Μου
την έπνιξε ή καληνονυφίτσα. . . Ά,
τόρα πια τώχω για σίγουρο, κύριε
Γεώργιο! Να, βλέπετε αυτές τες τρίχες,
εδω άνάμεσα εις τδ φτερά. Είναι μαῦ-
ρες, άσπρες και κίτρινες. Τέτοιες τρί-
χες μονάχα ή νυφίτσα έχει! Τί κατηρα-
μένο ζώο! Άκουε εκεί, να μου πνιγή
τες κοττούδες μου!»

— Μαργαρώ! ειπα μ' έπισημότητα.
Μην κλαίς, κ' εγω θά σε ικανοποιήσω!»

Τδ βράδυ έγέμισα τδ τρουφέκι μου και
εκάθησα πλησίον του όρνιθώνος, καρτέρι.
Ο Σόλων μου έκαμε συντροφιάν έως τας
έννέα, άλλ' ύστερα τόν έπιασε νύστα
φοβερή.
«Καληνύκτα και καλή έπιτυχία,
Γεώργιο! μου ειπε χασιώμενος. Έγω δεν
μπορώ να σταθώ από τή νύστα και πη-
γαίνω 'ετδ κρεβάτι μου!

— Πήγαινε, καλλίτερα, του ειπα.
'Εσύ όλω γελās και μιλάς. Και όσω
άκουει όθρυβο, που να ξεμυτίση ή νυ-
φίτσα!»

Έμεινα μόνος. Έπειδή ήτο φεγγάρι,
έκρύφθηκα κάτω από μίαν πυκνή γιασε-
μιά. Είχα μαζί μου μίαν τσίτσα, την
όποιαν μου είχε γεμίση ή Μαργαρώ με
όλίγον κωνιάκ και με πολύ νερόν' είχα
άκόμη και διάφορα φαγώσιμα, μολονότι
είχα ύποσχεθη εις την μητέρα μου να
ναβώ εις τας ένδεκα τδ βραδύτερον.

Η νύξ ήτο γλυκεία και χλιαρά, κα-
θεαυτο νύξ δια να την διελθθ καγεις έν
ύπαιθρω. Τδ άνθη τής γιασεμιάς εύω-
διαζαν πολύ. Μία πυγολαμπίς εις τδ
χορτάρι, πλησίον μου, έλαμπύριζε σαν
αστράκι. Ένας γρύλλος έψαλλεν από
μακράν τδ μονότονόν του τραγουδάκι. Τί
ώρα! . . . Όλα τδ κυνηγετικά διηγή-
ματα, που είχα αναγνώση, επανήρχοντο
εις τήν μνήμην μου. Μου έφαινετο ότι
έκαμνα καρτέρι κανενός ζώου άγρίου, θη-
ρίου φοβεροῦ, εις καμμίαν χώραν άγνω-

στον και έρημον, και έφερα την τσί-
τσαν εις τδ χείλη, δια νάντλω δύναμιν
και θάρρος. . .

«Αύτη ή Μαργαρώ — ειπα μέσα μου
μίαν φοράν, — δεν ζέρει τί θά πη καρ-
τέρι! Είναι ποτόν αυτό, 'ετδ Θεό σου,
για κυνηγόν, όλω νερόν, και κωνιάκ
ντίπ; . . .»

Έξαφνα . . . σουτ! . . τί τρέχει; . .
Άκούω ένα βήμα έλαφρόν. . . πλη-
σιάζει. . . να και μία σια . . . σουτ! . .
είνε ή νυφίτσα! Άφίνω γρήγορα την
τσίτσαν και πιάνω τδ τρουφέκι. . . Τώ-
ρα τδ ζών πρέπει να ήλθε πλησίον του
όρνιθώνος. . . Κρατώ την αναπνοήν
μου. . . ή καρδια μου πάλλει. . . Ά-
ναρριχάται. . . να την! Μ' ένα πη-
δημα έφθασεν επάνω, εις την ανοικτήν
θυρίδα. . . Ω. Μαργαρώ! τί ιδέα σου
ήλθε νάνοιξης αυτό τδ παράθυρόν, δια
νάερίσης τάχα τόν όρνιθώνα; Δεν έσυλ-
λογίζεσο ότι τδ ήνοιγες δια τόν έχθρόν; . .

Σκοπεύω. . . Μπούμ! . .
Τδ ζών κατακυλά. . . άλλ' εύθως
τδ βάζει εις τδ τέσσερα. . . Φαίνεται
ότι έφοβήθη μόνον, άλλα δεν έπληγώ-
θη. . . Τρέχει, περνά δέκα βήματα
από πλησίον μου. Τδ βλέπω εις τδ φως
τής σελήνης. — Άλλά τί βλέπω; . .
Είνε γάτα! μία μεγάλη γάτα, άσπρη,
μαύρη και κίτρινη.

Ήθελα να τής ρίξω και άλλη μιά —
άλλα μου έφυγε, έχάθη.
«Ω, σās βεβαιώ, ότι με πολύ όλίγην
υπερηφάνειαν επέστρεψα εις τδ σπίτι —
πρό τής ένδενάτης, εύτυχώς! — και ά-
φησα τδ τρουφέκι μου εις μίαν γωνίαν. . .

Τδ πρωί ήλθεν ο Σόλων να μάθη τδ
γέα. Έκαμα ότι κοιμούμαι.
«Χμ! νυφίτσα μυρίζει εδω μέσα! ει-
πεν όσφραινόμενος ως σκύλος κυνηγετι-
κός' όλη τή νύχτα, Γεώργιο, 'ετόν ύπνο
μου σ' έβλεπα. . . Εφορούσες, λέγει,
ένα σκούφο από δέρμα νυφίτσας και ει-
χες έμπρός την ούρα τής, σαν λοφέο. . .
Λέγουν πώς ή νυφίτσα είναι τδ πειδ αι-
μοφόρον ζών. Έχει τουλάχιστον γερό
τδ πετσι; ε Γεώργιο;

— Άκουε εκεί! απήνητσα χασιώμε-
νος, μ' ένα τάνυσμα νωθρότατον' ή νυ-
φίτσες μάλιστα τών κεραμιδιών. . . Η
δική μου άκόμα νιαουρίζει και τρέχει!»

Φαντάζεσθε πλέον τδ γέλια του Σό-
λωνος!

Άλλα. . .
«Ένα μεσημέρι, μόλις έγύρισα από τδ
σχολεϊόν, άκούω πάλιν εις τόν κήπον
περυγίσματα και ξεφωνητά πουλιών φο-
βισμένων. Γυρίζω, και τί να ιδω; Τήν
γάταν, την μεγάλην τρίχρωμην γάταν! . .
Έσπάραζε μίαν φωλεάν ξανθών ύπολαί-
διων, μέσα εις την άνθισμένην πασχα-
λιάν, ή κακούργος!

Τρέχω εις τδ σπίτι, βάζω ένα φουέ-
κι εις τδ όπλον μου, καταβαίνω εις τόν

κήπον, σκοπεύω τδ ζών και πυροβολώ. . .
«Ολ' αύτα εις όλίγα δευτερόλεπτα. Βυ-
θισμένη εις τας αίμοχαρείς της άπο-
λαύσεις, ή γάτα δεν με είχεν ιδη. . .

Ένα φοβερόν μισούλιμα άντήχησε,
τόσω σπαρακτικόν που μου έκαμε φρί-
κην, κατόπιν ένας στεναγμός, σχεδόν αν-
θρώπινος, και τδ ζών έπεσεν, άπνου.

Μερικά παιδιά τής γειτονείας έτρε-
ξαν, έλκυσθέντα από τόν πυροβολισμόν.
— Από την βίαν μου είχα λησμονήση
να κλείσω την έξώθυραν του κήπου. —
Εισέρχονται, συναθροίζονται, ποίδ να ιδη
καλλίτερα, και ένα παιδι φωνάζει έξα-
φνα, ως δυσπρεσχημένο:

— Μπα! καλέ αύτη είναι ή γάτα τής
κυρά-Κώσταινας!

— Ναί, ναί! αποκρίνεται έν άλλο:
της κόρης της δηλαδή, της κυρίας Ά-
μαλίας!

— Η γάτα του Βάτου! φωνάζει έν
άλλο.

— Ω, ώ, ώ! Η γάτα του Βάτου!»
άποκρίνονται τδ άλλα έν χορῶ.

[Έπεται συνέχεια]
ΚΙΜΑΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΘΗΜΑ
Μοναχοπαίδι ο Τάσος, φυτευμένο
'ς τδ σπῆτι σάν χειμερινό λουλούδι,
'μεγάλωνε με χάδια ποτισμένο
και τραγουδι.

Μ' αντιπροχθές έσφάλισε τδ έξη
κ' ήλθε ο κατρός να πάρη 'ς τδ Σχολεϊο
Τδ δρόμο του καινούργιο φως θά φέξη
— τδ βιβλίο.

Χαρές, τραγουδι και φιλιά 'ς τδ χείλη!
Γονείς, γιαγιά, παππούς, δικοί και
[φίλοι]
τόν δέχονται τόν Τάσο με τή σάκκα
και τήν πλάκα. . .

Ο Τάσος όμως έρχεται με μάτια
κλαύμενα και με όχορδουλευκη τήν όψη,
ζητώντας τής γιαγιάς ψωμί κομμάτι
νά του κόψη. . .

«Γιαγιά μου, 'ς τδ Σχολεϊο, που έπιγα
εγνώρισα τδ άδελφια μου. . . μα εκείνα
δεν είναι όλα πλούσια! είναι όλίγα
σάν τδ κρίνα,

που πρωτανθίζουν: τάλλα μαραμμένα,
είνε όχρα, πτωχά, κακοντυμένα!
Μ' αύτα τδ δύο όρθανά, χωρίς μπτέρα
και πατέρα,

με τή γιαγιά τους, άχ, πολύ πεινούνε
και κάτω 'ς τήν έξώθυρα προσμένουν
είπέτε τους επάνω νάνεβούνε. . .
τί θά γένουν!»

—
«Ω φως ούράνιο, θείο, του Σχολεϊου!
Σύ ανοίγεις με τδ φύλλα του βιβλίου
και τής καρδιάς τδ φύλλα τδ κλεισμένα
ένα-ένα.
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

14 Σεπτεμβρίου.

ΘΕΛΑ να ήτο δυνατόν να έπεσκέπτοντο όλοι μίαν φοράν τους πρόσφυγας εις τας κατοικίας των...

από διηγήσεις και από περιγραφάς, δεν είναι δυνατόν να λάβη τις σαφή ιδέαν περί του τρόπου και των συνθηκών, υπό τας όποιας ζούν...

Κ' εγώ πριν να το ιδώ, πολύ όλίγον έφантаζόμην τó θέαμα πενήκοντα αΐφνης και εζήκοντα ανθρώπων, άνδρών, γυναικών και παιδιών άναμίξ, συσσωρευμένων μέσα εις ένα θάλαμον, πολύ όλίγον εύρύχωρον και εύαερον, χωρίς έπιπλα, χωρίς σκεύη, σχεδόν χωρίς τίποτε!

Εις τὰ σχολεία, εις τὰ δημόσια καταστήματα, εις τούς στρατώνας, παντού εις τας Αθήνας δύναται τις να ίδη τούς έλεεινούς αυτούς συνοικισμούς των δυστυχών προσφύγων.

Α, είναι πλέον καιρός να επιστρέψουν εις την πατρίδα των. Θέλουν την ειρήνην και την ήσυχίαν των. Θέλουν τó σπίτι των και την εργασίαν των, θέλουν την καλύβην των και την εύτυχίαν των ίσως.

Έχουν δίκαιον! Πολύ, πολύ υπέφεραν οί άνθρωποι. Έμαρτύρησαν κυριολεκτικώς. Α, είναι καλόν πράγμα ό πόλεμος, όταν άφίγη χώρας εις τας χείρας του έχθρου, όταν εκδιώκη από την πα-

τρίδα των πτωχά γυναικόπαιδα και τα στέλλα μακράν, και τα συσσωρεύη, πενήντα εζήντα μαζί, μέσα εις ένα θάλαμον!

Μαζί μ' εκείνους που έδωσαν την ζωήν των, μαζί μ' εκείνους που έχυσαν τó αίμά των, μαζί μ' εκείνους που έδωσαν τὰ χρήματά των, — λογαριάζω τώρα και τούς άτυχείς αυτούς, οί όποιοι υπέφεραν τὰ πάνδεινα χάριν της πατρίδος, χωρίς παράπονον!

15 Σεπτεμβρίου.

Χαίρε έξοχή!

Χαίρετε επαύλεις και άγροτικοί οικίσκοι, οί όποιοι τόσον καιρόν έφιλοξενήσατε τὰ εύτυχή παιδιά! Χαίρετε δάση σκιερά, και κήποι άνθοστόλιστοι, και λόφοι πευκόφυτοι, όπου τοςάκις άνεβησαν και έτρεξαν και έπαιξαν και εκάθησαν τὰ εύτυχή παιδιά! Χαίρετε άμμόδεις και δροσερά παραλία, με τούς βράχους σας, με τας σπιλάδας σας, με τὰ κογχύλιά σας, όπου τοςάκις κατήλθον να περιπατήσουν και να λουσθούν και να αναπνεύσουν και να ζωογονηθούν τὰ εύτυχή παιδιά! Χαίρετε λέμβοι έλαφροί και ταχειάι, αί όποιοι τοςάκις εσχίσατε την γαλανήν και ήσυχον θάλασσαν, με τó χαριτωμένον φορτίον των εύτυχών παιδιών! Χαίρετε άνατολαί ήλιου ροδοστέφανοι και λαμπραί, τας όποιας τοςάκις εθαύμασαν τὰ εύτυχή παιδιά! Χαίρετε ζέφυροι γλυκείς και αύραι ευώδεις, αί όποιοι τοςάκις εθωπεύσατε και έδροσίσατε τὰ εύτυχή παιδιά!

Χαίρε έξοχή! Τὰ εύτυχή παιδιά σε άφίνου. Ηλθεν ό καιρός της πόλεως και εκεί επιστρέφουν. Αλλά μη νομίσης, έξοχή, ότι δια τούτο τὰ παιδιά δεν θά είναι πλέον εύτυχή... Όχι, όχι! Και ή πόλις άγαπά όπως σύ τὰ παιδιά, και ή πόλις έχει δι' αυτά τὰ θέλγητρά της, και ή πόλις τὰ κάμνει εύτυχή. Ω, να ίδής εκεί τί ώραίαις οικίας που έχου! τί μεγάλα και ζεστά δωμάτια δια παιγνίδια! τί κήπους δια να καταβαίνουν όταν είναι καλός ό καιρός! τί ύψηλά δώματα, δια να νάντικρύζουν από μακράν την θάλασσαν και τὰ βουνά! τί μεγάλα παράθυρα δια να βλέπουν έξω όταν βρέχη και όταν χιονίξη! Α, να είσαι βεβαία, έξοχή μου, ότι κ' εδώ θά είναι έπίσης εύτυχή τὰ παιδιά.

Αλλά πάλιν, μη νομίσης ότι είναι άγνωμονα και άχαρίστα! μη φοβηθής ότι θά σε ξεγάσουν από την άγάπην της πόλεως! Όχι! όχι! Θα σ' ένθυμοούνται πάντοτε, καλή έξοχή, και από καιρού εις καιρόν θά σ' επισκέπτονται. Και όταν πάλιν έλθη ό καιρός, να ίδής με τί χαράν θά επιστρέψουν, να ζήσουν πάλιν πλησίον σου, να σε άπολαύσουν. Χαίρε έξοχή!

Αθήνηρον.

Είδα εις μίαν εφημερίδα τó εξής άνεκδοτον:

Ο καθηγητής της Γαλλικής έρωτά ένα μαθητήν άμελέστατον:

— Πώς λέγεται γαλλιστί τó χειρότερος;

Ο μαθητής δεν άπαντά τίποτε. Ο καθηγητής θυμόνει και φωνάζει πολύ δυνατά:

— Μα ποτέ σου λοιπόν δεν ήξεύρεις μάθημα; Pire, άμελέστατε, pire!

— Μπούμ! άπαντά έντρομος ό μαθητής.

Ούτε ή εύτυχία σου θά είναι ποτέ όση ήλπισες, άλλ' ούτε και ή δυστυχία σου όση έφοβήθης.

Φ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια. Ίδε σελ. 301).

Κάθε φοράν λοιπόν που άνήρχετο από τόν πυθμένα της θάλασσης, ό Ιωάννης Μαντζουράνας άπεκόμιζε πλήθος φωτογραφιών. Πότε κανέν τοπίον νέον, πότε κανέν φυτόν παράδοξον, πότε κανένα ίχθύν ή κανέν όστρακον άγνωστον, μεταξύ των τούτων γνωστών.

Και την ήμέραν εκείνην, άφ' ου εζήνητησεν όσας πλάκας έφερε μαζί του, έκαμε σημάδι να τον άνελκύσουν. Έπανείδε λοιπόν τó φώς, άσθενές όλίγον, έπειδή ό ούρανός ήτο συννεφώδης, — άλλα πόσον γλυκύ δια τούς όφθαλμούς του, τούς όποιούς αρκετά είχε κουράση τó σκότος της άβύσσου και αί άστραπαι του λαμπτήρος του!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΝ ΜΙΑΣ ΜΟΥΡΟΥΝΑΣ

Η ύποβρύχιος έξερεύνησις του Ιωάννου Μαντζουράνα διήρκεσε περίπου μίαν ώραν, κατά τó διάστημα της όποιας ό Ανθιμος Μιάς διηύθυνεν επάνω την άλιεϊαν των μουρουών. Όλόκληρον δράμα ή άλιεϊα αυτή, — δράμα εις πράξεις τρεις.

Πρῶξις πρώτη. — Αί λέμβοι άναχωρούν από τó πλοϊον και άπομακρύνονται εκατοντάδας τινάς μέτρων. Έκάστης λέμβου επίβαινον άνθρωποι στυγνοί, κατηφέις, σιωπηλοί, χειρονομούντες υπόπτως και ετοιμάζοντες κάτι πράγματα άπαίσινα... Είναι οί ραδιούργοι του δράματος. Κάθε ραδιούργος είναι όπλισμένος με δύο καλαμιδας άλιευτικώς και κάθε καλαμίδα, εις τó άκρον της τριχιάς, ή όποία έμβαπτίζεται ύπόλως εις τó ύδωρ, φέρει από έν ισχυρόν άγκιστρον, επί του όποιου συστρέφεται και άγωνιά τó δόλωμα, ένα δυστυχισμένον

φαράκι... Οί ραδιούργοι αρχίζουν και με τας δύο χείρας τó σκοτεινόν των έργον και στήνουν δια κάθε άθώαν μουρούνα από μίαν παγίδα δεξιά, και από μίαν παγίδα άριστερά. Αυτή είναι ή πλοκή του δράματος.

Πρῶξις δευτέρα. — Αί μουρούνα με τας ύποπρασίνους ράχεις και τας άργυροειδέις κοιλίας, είναι λαμπράι και πολυτιμώταται μητέρες. Φαντασθήτε ότι καθεμία γεννά περισσότερα από δέκα έκατομύρια ωών, εις τρόπον ώστε τη είναι αδύνατον να γνωρίζη τόν ακριβή αριθμόν των τέκνων της. Αλλά ή μητέρα-μουρούνα, μάλιστα όταν είναι νέα, έχει έν μέγα και φοβερώτατον ελάττωμα: την λαϊμαργίαν. Δι' αυτό ρίπτεται εις ό,τι βλέπει και τó καταβροχθίζει και δι' αυτό εις τας κοιλίας των μουρουών εύρισκει τις όλίγον άπ' έλα' άκόμη και τεμάχια ξύλων, άκόμη και ναυτικά ύποδήματα! Με την διαφοράν όμως, ότι δια να τó χάψουν τó κάθε τι, πρέπει να κινήται. Αυτό τó ήξεύρουσιν καλά οί ραδιούργοι, και καθείς κινεί τὰ δύο του άγκίστρια όσον ειμπορεί. Σχεδόν συγχρόνως μία μουρούνα καταπίνει τó προς τα δεξιά, και μία άλλη τó προς τα άριστερά. Αί δυστυχείς! Εν ώ ήθελαν να ψαρεύσουν, τας έψάρευσαν. Τώρα σπαράζουν και αί δύο. Είναι πραγματικώς τó σπαρακτικώτερον μέρος του δράματος!

Πρῶξις τρίτη. — Η λύσις έπέρχεται πάντοτε αιματηρά... Τό θυμα, τó όποϊον έπεσεν εις τας χείρας του κακούργου, τί θά κάμη; Θα έμιλήση. Δια να μη όμιλήση λοιπόν, εκείνος του κόπτει άμέσως την γλώσσαν και την ρίπτει εις ένα βαρέλι. Δια τὰ έγκλήματά του θάναταιμφθή κατόπιν αναλόγως τού αριθμού των γλωσσών, τας όποιας θά έχη να παρουσιάση εις τόν πλοίαρχον, τόν κύριόν του. Δυστυχές θυμα! Αφ' ου εζήσφαλίσαν πρώτα την σιωπήν σου, τώρα θά σε φρονεύσουν!...

Περίξ τραπέζης κάθηται τρεις δήμιοι, όπλισμένοι με μεγάλας μαχαίρας. Η μουρούνα τρέμει, φρίσσει, κτυπά την ούραν, συστρέφει τούς όφθαλμούς' άλλα που να σωθή! Ίδού, ό πρώτος δήμιος τη κατέφερε τó πρώτον πλήγμα εις τόν λαϊμόν και άπεχώρησε σχεδόν την κεφαλήν από τó σώμα... Κατόπι διαβιβάζει τó θυμα εις τόν συνένοχόν του, ό όποϊός τελειώνει την άποκεφάλισιν, άνοίγει την κοιλίαν, εζάγει τὰ έντόσθια και ρίπτει τó ήπαρ εις άλλο βαρέλι. Φοβερόν! Ο τρίτος, σκληρότερος όλων, σχίζει την μουρούνα από πάνω έως κάτω και εζάγει την άκανθαν, δηλαδή τó φαροκόκκαλον. Αλλά δεν έτελειώσαν άκόμη τὰ παθήματα της μουρούνας. Οί δήμιοι την παραδίδουν εις τόν άρχηγόν των, ό όποϊός ή θά την άλατίση (και

θα γίνη μουρούνα παστή) ή θά την εκθέση εις τόν ήλιον επί πολλάς ήμέρας (και τότε θά γίνη μουρούνα ήλιόκαυτη ή ξηρά) ή θά την κρεμάση επάνω από δυνατήν πυράν — και τότε θά γίνη μουρούνα καπνιστή. Αυτή είναι πλέον ή λεγομένη κάθαρσις του δράματος. Η άπληστία και ή λαϊμαργία έτιμωρήθησαν με τó παραπάνω. Και τó δράμα έτελειώσεν. Ακριβώς εις την τρίτην πράξιν, επί του καταστρώματος της Μαντζουράνας διαδραματιζομένην, ό Ιωάννης ανέδυσεν έν των κυμάτων της θαλάσσης, ως τις θεός της μυθολογίας, κεκαλυμμένος υπό φυκών και όστράκων, τὰ όποια τόν είχαν πάρη εκεί-κάτω δια κανένα βράχον και εκόλλησαν επάνω του.

Την στιγμήν εκείνην ό δεύτερος δήμιος ήνοιγε την κοιλίαν μιας πελωρίας μουρούνας και εζήγηεν εκείθεν άτάκτως ένα σωρόν παραδόξων πραγμάτων, τὰ όποια ό άπληστος ίχθύς είχε καταβροχθήσει. Έξαφνα ήλθεν εις τας χείρας του και κάτι τι ως δέμα, ως κουβάρι, χρώματος πρασίνου. «Ίδες εκεί τί πήγε και κατάπτε τó διαβολόφαρο!» έφώνησε.

Και λαβών δια τού αντίχειρος και τού δεικτου, άνύψωσε προς επίδειξιν τó μικρόν πράσινον δέμα. Ο Ιωάννης, ό όποϊός μόλις είχεν εξαγάγη τó κράνος του με τόν κυκλώπειον όφθαλμόν, έστράφη προς τόν άλιεϊα, εκύτταξε τó εύρημα και μίαν μόνην λέξιν εύρε να είπη: «Μπρέ!»

Κατόπιν ώρμησε και ήρπασεν από τας χείρας του τó πράσινον δέμα, έν ώ ή εκπληξίς, ή άμφιβολία, ή θλίψις, ή άπόγνωσης, έξωγραφήθησαν διαδοχικώς επί τού προσώπου του, τó όποϊον έγινε διαμιάς κάτωχρον.

«Ναί, ναί, αυτά είναι!» είπε κυττάζων ως ήλίθιος τούς ανθρώπους του, οί όποιοι τόν περιεστοίχισαν απορούντες και άνοιόντες μάτια και στόματα, ως μουρούναι συλλαμβανόμεναι υπό άγκιστρον... Ναι, ναί, ήσαν εκείνα... τὰ πράσινα γάντια τὰ όποια είχε πάρη μαζί του ό άδελφός του Πέτρος... τὰ οικογενειακά γάντια... τὰ χειρόκτια τὰ φέροντα

τó οικοσημον των Μαντζουρανών! Έννοείτε τώρα διατί εζεφώνησεν εκείνο τó «Μπρέ!»; Φαντάζεσθε την θύελλαν των θλιβερόν σκέψων και των άπαίσιων ύπονοιών, ή όποια, επί τη θέα εκείνην εξαεράγη εις τó δυστυχές κρανιον του Ιωάννου;

«Μα τί σημαίνει αυτό; έψιθύριζε. Μήπως ό άδελφός μου έπέρασεν άπ' εδώ; Μήπως επίνγη; Μήπως τόν κατεβρόχθισε τó άδηφάγον αυτό τέρας; Μήπως από ένα όλόκληρον Μαντζουράναν δεν μένει πλέον άλλο τίποτε, από αυτά τὰ γάντια!»

Και τὰ φοβερά αυτά έρωτηματικά μαζί με τὰ θαυμαστικά, εζηκολούθουν να πίπτουν και να διασταυρούνται ως κεραυνοί μέσα εις τó καταγιζόμενον κρανιον του. Ο Ιωάννης ύπερηγάπα, ελάτρευε τόν Πέτρον.

«Ω, τί πένθιμον, τί σκληρόν και αίνιγματώδες ήτο τó μήνυμα, — μολοντί πράσινον! — τó όποϊον του έστειλεν από την κοιλίαν της μουρούνας!

Οπωςδήποτε, έσπόγγισε με στοργήν τὰ γάντια, τὰ όποια είχε ξεδιπλώσει, τὰ έδίπλωσε πάλιν, τὰ έφύλαξεν έπιμελώς εις τó θυλάκιόν του, εζέβαλε και τó ύπόλοιπον της στολής του, και άπήλθεν άνήσυχος και συγκεκινημένος,

«Ναί, ναί, αυτά είναι!» (309, β').

να εύρη τόν Ανθιμον Μιάς δια να τω διηγήθη τὰ διατρέξαντα.

Εύρε τόν Ολλανδόν έπιβλέποντα την εκφόρτωσιν μιας λέμβου με μουρούνας. Ητοιμάσθη ναρχίση την διήγησιν του... αλλά που; Αίφνιδια άνέμου ριπή, μ' ένα άπαίσιον βρυχηθμόν, προσέβαλε την στιγμήν εκείνην τó πλοϊον ισχυρώς εκ του πλαγίου, και τó εκλινεν άποτόμως μέχρι της έπιφανείας των κυμάτων.

Πατατράν! Οί άνθρωποι έπεσαν κάτω, αί μουρούναι εκυλίσθησαν εις την θάλασσαν. Και οί μιν άλιεϊς εσηκώθησαν πάλιν, άλλ' αί μουρούναι... καληνύκτα γι' αύριο! Ο πλοίαρχος ήρχισε να εκτοξεύη βλασφημίας, να όρβεται διαταγάς, να σφίγγη τούς γρόνθους, να τρίξη τούς όδόντας, να κτυπά τούς πόδας. Οί ναύται εζετέλουν όσον ήδύναντο τας διαταγάς. Αλλά μαζί με τόν πλοίαρχόν των, έμáινετο και ή τρικυμία. Μία άνέβαινε ή θάλασσα και μία κατέβαινε.

